Ч. 47. Второк 15 (2) марта 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій ґодині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Політичне завіщане дра Люеґера. — Скандал у Франциї. — З російскої думи.

В четвер, дня 10 с. м. на засіданю віденьскої міскої ради, присьвяченім памяти дра Люеґера, віцебурмістр Гірґаммер заявив, що бл. п. Люеґер лишив своє політичне завіщане, яке доси переховувало ся у директора канцелярії Маєра. Запрезентувавши замкнену коверту, в якій знаходило ся завіщане, отворив єї і відчитав завіщане.

То завіщане носить дату: Відень, 8 лютого 1907 р. Тоді др. Люеґер перший раз був поважно хорий і тому уважав за відповідне списати свою послідню волю. Завіщане було списано в присутности краєвого маршалка Долішної Австриї кн. Ліхтенштайна, дра Вайскірхнера, дра Ґесмана, дра Кльоцберґа і Маєра; підписані на нім Кльоцберґ, Ліхтенштайн і Ґесман. Текст завіщаня звучить:

„Др. Кароль Люеґер в присутности панів кн. Ліхтенштайна, члена краєвого виділу дра Ґесмана і міского радника дра Кльоцберґа заявляє в справі христіяньско-социяльної партиї свою послідну волю, яку по єго смерти має ся подати до відомости членам партиї:

Передовсім завзиває він партию в угорскій справі держати ся консеквентно проґрами, якої держав ся др. Люеґер.

Партия повинна вистерігати ся стати якоюсь специяльною заводовою партиєю, она не повинна перемінити ся ані в аґрарну ані в ніяку иншу специфічну партию, тілько мусить мати на увазі як великоміске населенє і інтеліґенцию, так і селяньство.

Та найважнійша справа, то бездоганне дальше веденє адміністрациї Відня.

Др. Люеґер поручає присутним, щоби по єго смерти заявили членам партиї, що він одиноким чоловіком, який має здібности до дальшого веденя справ міста Відня в напрямі, заініціованім ним, дром Люеґером, уважає п. директора маґістрату дра Рішарда Вайскірхнера, котрий як своєю визначною діяльностию в громадскій управі так і партийною вірностию тай вірностию до єго, Люеґера, особи також вповні заслугує на се, щоби обняти то становище.

Особливо то послідне бажанє припоручає бурмістр др. Люеґер тром наведеним особам подати по єго смерти до відомости членам партиї“.

Отже на основі свого завіщаня бурмістром Відня мав би стати др. Вайскірхнер. Але від лютого 1907 р. богато змінило ся. Др. Вайскірхнер при перших загальних виборах до парляменту став послом і президентом палати, а опісля міністром торговлі. І коли на засіданю христ.-соц. парляментарного клюбу запитано єго, яке він займає становище супротив завіщаня дра Люеґера, він відповів: „Наслідком мого зобовязаня супротив Корони і кабінету бар. Бінерта не можу зречи ся мого становища в правительстві. Зрештою пок. бурмістр др. Люеґер, годячи ся на моє виступленє з громадскої служби і принятє портфелю міністерства торговлі, виразно зрік ся моєї безпосередної діяльности в службі громади Відня“.

До тої заяви Вайскірхнера додав пос. Кунчак, що коли недавно він і пос. Бельоглявек просили Люеґера, щоби розпорядив щось в справі свого наслідника, той відповів: „На се місце я мав призначеного чоловіка, який однако на жаль не може тепер входити в рахунок, бо знаходить ся в иншій службі“.

Хто отже стане бурмістром Відня по смерти дра Люеґера, поки що не знати. Говорять про кандидатуру дра Ґесмана, віцебурмістра Наймаєра, а також дра Ебенгоха. Новий вибір бурмістра відбуде ся за 6 тиждні.

---

9)

В найбільшім місті на сьвіті

або

Льондон, єго займавости і житє в нім.

(Після дра Швана, дра Отта, Шардта і др. зладив К. В.)

(Дальше).

Звичайно чути на улицях лиш веселу музику; але бувають співаки, котрі лиш на сумних піснях старають ся робити інтерес. Недавно тому виступала на Лестер-сквері (Leicester-Square) оригінальна пара: співак, мужчина блідий і вихудлий і єго дуже збідована жінка з заплаканими очима. Обоє були в глубокій жалобі; він мав на циліндрі широчезну крепу, а она, ціла чорно убрана, мала на голові довжезний чорний вельон. Обоє співали до гармонії, на котрій грав чоловік так сумні пісні про свою родину, що люди обступали їх гурмою та слухали, як они висьпівували про батька і матір, про чоловіка і жінку та про діти. Слухачі нагадували собі своїх померших і складали нещасливій парі щедро по кілька шілінгів на таріль вкритий чорним оксамітом. Ніхто й не прочував, що тоті специялісти спекулювали своєю жалобою на людске милосердиє.

Другим великим жерелом гамору на льондоньских улицях то викрики всїляких похатників і людий, предкладаючих в той спосіб свою услугу. Від богато сот літ єсть в Льондоні звичай, що по домах розносять всїлякі можливі артикули поживи. Тут приносять до дому не лиш хліб і булки та молоко і масло як і в инших містах европейских, але й все инше так, що иноді не треба би іти й до міста, щоби купити, чого потреба на обід. Навіть всїляке корінє як перець і бібкове листє, шафран та такі приємаки, яких деинде навіть не знають, н. пр. „горячі баранячі ніжки“, приносять похатники до дому і викрикують з цілої сили, щоби собі купувати їх товар. Якийсь похатник входить до камениці і кричить, що міняє старі чоботи і черевики за нові мітли, другий підоймає ся виплітати крісла; коминяр кричить, щоби всї знали, що він єсть в камениці і готов вимітати комини і так від рана аж до вечера чути по улицях крики многих тисячів продавців, робітників, полатайків, ремісників та всїлякого рода зарібників. А вже найперше місце в тім хорі викрикувачів займають розносчики ґазет, котрі не лиш голосом дають знати про „великі новини“ в своїх ґазетах, але ще й уживають до того трубок. Требаж ще додати, що кождий із тих викрикувачів має свій окремий спосіб, свій окремий голос так, що навіть і чужинець научить ся небавком розпізнавати викрик продавця вугля від продавця молока.

А вже може найдокучливійшою зі всїх то свиставка, якою закликають фіякрів або т. зв. каби. Аж дивно стає, як може так мала свиставочка викликувати такий неспокій, щоби аж докучати людем. Щоби то зрозуміти, треба знати, що в кождім ліпшім домі мають таку свиставочку. Люди, що мешкають в бічних улицях, свищуть доти тою свиставкою, аж зачує єї на головній улици якийсь фіякер і приїде. Перед безчисленні готелї, ресторациї і клюби закликають фіякрів лиш в той спосіб. Так само роблять дверники перед театрами і більшими склепами. На головних улицях, де великий рух, на побережу на Оксфордскій улици, на ул. Реґента, Піккаділї і т. д. можна майже без перерви чути голоси тих свиставок, котрі, щоби їх можна почути, старають ся заглушити весь гамір на улицях. Коли той свист вже серед звичайних обставин стає дуже докучливий, то ще докучливійший буває він в часї наглої зливи, о що в Льондоні не трудно, а коли треба більше возів як звичайно. Тому свистаню старали ся вже зарадити всїлякими способами, навіть телефонами, але все якось нічого не помогло.

Около півночи свист тих „кабіслів (cab-whistle) коло театрів доходить до своєї висоти. Здавен давна єсть тут такий звичай, що панове і пані на ліпших місцях в театрах і по ліпших ресторациях являють ся в ґалевих строях. Отже коли около півночи приходить ся вертати до дому, то не ма иншої ради, як закликати собі якийсь каб. Колиж взяти на увагу то величезне множество театрів та всїляких великих ресторацний в Льондоні та число гостий, які около півночи вертають домів, то можна легко уявити собі той свист,

В справі дефравдациі Die (Duez), ліквідатора маєтків, відібраних француским монастирям, сконстатовано доси, що він украв поверх 10 міліонів франків. Палата послів в Парижи радила в пятницю над інтерпеляциєю в тій справі. Пос. Жоре закинув правительству, що оно знало про надужитя вже в часі, як їх допускали ся урядники. На то відповів міністер, що приймає цілу одвічальність за контролю над ліквідациєю монастирских маєтків; ніхто з членів правительства не мав ніяких користий з тої справи, а виновники будуть покарані. — Ліквідация маєтків знесених монастирів у Франциї вже перед трема літами виказала численні спроневіреня, котрих висоти не знає ся й доси. Die, котрого перед роком усунено від урядованя, має приділені маєтки вісьмох монаших чинів. Коли его усунено від урядованя, судові знатоки взяли ся до розслїджуваня актів та відкрили величезні спроневіреня. Прокураториа зажадала від Діе пояснень, а він обіцяв до 24 годин звернути суми, яких не стає. Приреченя очивидно не додержав, а коли его арештовано, признав ся, що спроневірив 5 міліонів. Однако показує ся, що спроневірив два рази тілько. Клерикальне сторонництво розвинуло з тої причини величезну аґітацию против правительства.

На засіданю росийскої Думи, в дискусиї над буджетом прийшло до сварні між реферептом буджету кн. Голіцином, а „істинно-русским" п. Пуришкевичем. Пуришкевич робив ріжні особисті закиди кн. Голіцинови і обидив его. Кн. Голіцин сказав, що не буде відповідати на особисті напасти; титул посла обовязує до деяких річий, але на жаль в кождій суспільности можна стрітити потомків всїх трех синів Ноя. Пуришкевич, вийшовши на трибуну сказав: Кн. Голіцин заявив тут цілком недвозначно, що закиди, які тут против него піднесено, походять від одного з синів Ноя. Я уважав своїм обовязком відповісти на те, що один з тих синів є на трибуні, т. є. потвердити то, що сказав князь; котрий син Ноя, я не згадував. Синів тих було три, міг собі вибрати. Я не винен тому, що він образив ся, догадавши ся, котрим з тих синів він є.

За ті слова вніс президент палати виданє Пуришкевича з засіданя і палата ухвалила то внесене більшостию 50 голосів.

Відтак приступлено до голосованя і поухвалювано поодинокі буджетові позиции без дискусиї, лише позиция видатків на „чужі віроісповіданя" викликала живійшу дебату.

Новинки.

Львів, дня 14 марта 1910.

— **Іменованя і перенесеня.** Ц. к. краєвий суд цивільний іменував дра медицини і фільософії Бронї. Сабата, лікаря у Львові судовим знатоком до розслідів лучами Рентґена і ушкоджень електрикою. — Перенесені: комісар будівництва при зелізницях Лев Буркер зі Львова до Бережан і асистенти: Ст. Рибіцкий із Сколя до Делятина а Ів. Бучковский з Делятина до Тернополя.

— **Дрібні вісти.** Петербурґска Академія наук уладила український відділ і просить о надсиланє їй україньских видань, часописий, брошур, відозв, рукописий і т. п. — З реальности при ул. Під Дубом ч. 18 скрадено мин. ночи пару коний вартости 260 К. — Тома Ляхович з Кульпаркова, котрий в суботу мав ставити ся до войска перед дотичною комісиєю, так був упив ся, що его віддано до поліцийного арешту, щоби там аж до пиниї пересидів. Така сама судьба стрітила й Казим. Геруса з Лапів. — У Львові увихає ся від довшого часу якийсь дурисьвіт, котрий представляє ся за аґента якихсь фірм і витуманює від купців задатки на вугле і дерево.

— **Похорон дра Люеґера** який нині відбуває ся, заповідає ся вже так величавий, якого Відень ще не видів. Мабуть навіть монархів не хоронено ще з такою парадою і при такім здвизї народа як бл. п. „папа Відня". Поліция і взагалі всї числять ся з тим фактом, що нині стане до похорону що найменше міліон людий. Як величавий буде похорон, можна вже лиш з того змірковати, що для удержаня порядку і тим більшого звеличаня похорону вимашерують і уставлять ся вздовж улиць, котрими буде іти похорон, великі відділи піхоти, кавалериї і артилериї аж з 14 полків, а віденьска поготівля ратункова уставила вздовж цілої дороги, котрою має переходити похід, від нового ратуша аж до гостинниці напротив кладовища далеко поза Віднем аж 22 стаций ратункових. Рух трамваєвий на всїх улицях, котрим буде переходити похід, буде нині від 10 год. рано здержаний, а на центральнім кладовищи не буде нині ніякого иншого похорону, а всї небіжчики, котрих у Відни бувають сотки що дня, будуть мусїли один день довше полежати.

Похід похоронний, котрий розпічне ся о пів до 12, буде іти яких 5 годин, заким від ратуша стане аж на центральнім кладовищи. Дра Люеґера вложать провізорично в гробі его матери. Таке бажанє висказав він перед смертию і хотів, щоби пізнійше похоронено его разом з родичами в новій гробівци каплицї на центральнім кладовищи під самим великим вівтарем.

Заким тіло забальзамовано і перенесено до великої сьвітлиці в ратуши, лежало оно в комнаті, де покійник помер а в головах его стояв лиш хрест украшений споловілим вінцем. Був то вінчальний вінець матери дра Люґера, котрий зберігав через ціле своє житє яко велику сьвятість для него. В четвер перенесено тіло до великої сьвітлиці в ратуши і зложено на катафальку серед множества цьвітів і вінців. Перший вінець наспів був від наслїдника престола Архікн. Франца Фердинанда. Почетну сторожу при помершім удержували студенти з католицкого товариства і стрільцї від Дайчмайстрів.

Коли Люеґер помер сповістив місту его смерть найбільший дзвін на вежи церкви сьв. Стефана, вилитий з гармат здобутих на Турках підчас другої турецкої облоги міста Відня в 1683 р. Дзвоном тим дзвонять лиш коли умре якийсь кардинал або член цїсарского дому. Впрочім не дзвонять ним цїлими роками, бо він так величезний, що боять ся, щоби від его потрясеня вежа не завалила ся.

На знак жалоби по своїм бурмістрі ціле місто пристроїло ся чорними хоругвами. На всїх передмістях віденьских, на всїх улицях і уличках у Відни повівають чорні горугви, одні скромні, малі, другі величезні звисаючі з вершка каменниць високих на кілька поверхів аж майже до самої землї. В многих домах навіть брами удекоровано чорно. З церкви сьв. Стефана і инших церков, зі всїх шкіл і публичних будинків повівають чорні хоругви. Натовп відвідуючих тіло був так величезний, що лиш в саму суботу начислено около 50 тисячів.

Щоби почтити память бл. п. дра Люеґера, ухвалила рада громадска 6-недільну жалобу, підчас котрої не вільно вести ніякої наради в справі наслїдника по помершім. Дальше має бути поставлений перед ратушем памятник Люеґера, одна з улиць і один міст мають одержати назву дра Люеґера. Сестрам помершого паннам Гільдеґарді і Розї Люеґерівнам має бути визначена аж до смерти платня і наконець має бути оснований музей

якийтоді папує на головнійших улицях міста.

По пів до першої години в ночи, коли то з наказу поліциї мусять бути позамикані льокалі, настає спокій. Гамір на улицях втихає поволи і чути лиш тяжкі, повільні кроки поліцая. Від часу до часу покотить ся якийсь спізнений віз, почує ся уриваний спів пяницї а серед западаючої тишини чути, як попід доми посуне ся якийсь збіджений нуждар, чоловік бездомний, що не знає де має свою голову склонити. Кудиж ідуть тоті бездомні? Оптам під стінами якогось дому стоїть рядом ціла гурма людий і як би їм добре придивити ся, можна би пізнати, що на громаду бездомних зложили ся бодай чи не всї стани. Попри них ходить поліцай і від часу до часу порядкує їх; так ждуть они аж отворять ся двері і їх впустять таки за дармо або за дуже малою оплатою до спільної хати, де они будуть могли бодай пересидїти, коли вже не переспати ся в теплім і сухім місци. Тут сїдають они на деревляні лавки і спершись руками на поруче попередних та склонивши голови дрімають. Хто мав щастє дістати ся тут скорше, може положити ся на цератовий матерац, випханий морскою травою, і таки добре переспати ся.

Вигіднїйше вже приміщенє мають ті бездомні, що можуть ще заплатити за нічліг яких 4 до 6 пенсів (40 до 60 сотиків). В таких домах ночують люди, що мимо своєї бідности не хотять почувати з фаховими волоцюгами. Суть то робітники, котрі за свої скромні ощадности старають ся бодай яко-тако порядно переночувати а в день таки дійстно шукають собі роботи; відправлені помічники купецкі, котрі тут розписують тисячі адрес, щоби на слідуючу ніч який гріш заробити; малі торговці, що в догідній порі їздять по ярмарках а також і члени з висших кляс, котрі чи то внаслідок якогось нещастя чи таки з власної легкодушности стратили своє майно і стали бездомними.

В инших пристановищах ночують музиканти і катаринкарі, уличні жебраки і жебраки аристократи, що розписують жебрущі листи. А вже найпослїднїйші то злодійскі нори, в котрих їх постійні мешканці споглядають як ті вовки на вірного пса, на тих бідних, що шукають роботи і вижебраний гріш зараз пропивають. Суть ще в Льондонї і такі улиці, де в страшно запущених домах, в котрих нема у вікнах анї одної цїлої шиби а вікна замість того часто позабивані дошками або заліплені папером, двері стоять цїлу ніч отвором, щоби зволоч потребуюча нічліґу або кривівки могла тут кождої хвилї забічи. Крім платячих заходять сюди й неплатячі „гостї", що можуть переночувати на брудним подвірю або на сходах; платячі переступають осторожно почерез них, бо небавком і они замість в заплаченій компатї будуть також почувати на сходах.

Всї ті нещасливі, що не можуть навіть так пужденного знайти собі пристановища на ніч а боять ся, щоби поліция не зробила їм місця в своїх арештах, вибирають ся на ніч на лавки вздовж берега ріки Тамізи на т. зв. „ембанкменти" — греблї внсаджені деревами і корчами — де знаходять ся найкрасші льондоньскі промепади. Урядово стверджено, що на лавках в сих парках ночує що ночи що найменше 1000 до 2000 людий, мужчин, жінок і дїтий. Они поховають ся тут де в затишнії місця, попід мури або де попід мости зелізниць і понакривавшись ґазетами або поздираними плякатами сплять мов би задеревілі з голоду. Поліция дивить ся нато крізь пальці, хоч могла би тих людий прогоняти звідси або арештувати як волоцюгів; она волить однак, щоби тоті невинні нещасливі спали тут спокійно, де все-таки, хоч би они в чім і провинили ся, лекше їх надзорувати, як щоби они розбігли ся по цїлім місті. Давнїйшими роками були тоті ембанкменти кривівкою для дуже небезпечних розбишаків т. зв. „ґаротерів", котрих специяльностию було то, що они нападали на прохожих, душили їх за горло та вибирали їм з кишень, що лиш в них знайшли. Нині відносини змінили ся і ті ембанкменти не так вже небезпечні, але все-таки Льондонці їх боять ся. Був проєкт, щоби того рода людем, які тут ночують, давати якусь поміч, але кілька разів давано їм якісь запомоги, або роздавано поживу, число тих бездомних збільшало ся в страшний спосіб. В послідних часах настала навіть була мода виконувати тут публично діло милосердя. Богаті люди та деякі акторки в дорогих фраках приїздили сюди ночами на самоїздах і роздавали тут бездомним то хліб з маслом, то чоколяду то гроші, аж остаточно люди з сусідства наробили крику, що в той спосіб стягає ся сюди бездомну зволоч з цілого Льондону, котра остаточно готова стати дуже небезпечною.

(Дальше буде).

Люеґера вглядно комната Люеґера в міских музеальних збірках.

— **З Тернополя** доносять, що там основує ся філія товариства „Жіноча Громада“, яка поставить собі за задачу з'орґанізувати в Тернополи наше жіноцтво. Она має також дбати про як найширшу просьвіту жіноцтва, про виховане молодіжи, піднесенє домашного промислу та жіночого господарства при помочи зборів, відчитів, курсів, закладаня приютів, робітень, спілок господарских і промислових, вистав жіночих робіт і т. п. Перші загальні збори філії відбудуть ся в Тернополи в неділю, дня 20 с. м. о год. 3 по полудни в комнатах „Руської Бесіди“. На збори прибуде відпоручниця головного виділу зі Львова п-ні Д. Старосольска з рефератом на тему: „Про потребу орґанізації серед українського жіноцтва“.

— **Нещаслива пригода.** Візник Микола Дерень їдучи в пятницю возом з набором землї улицею Зеленою, заїхав так неосторожно в рів, що віз перехилив ся і притиснув єго до земного валу так сильно, що роздушив єму груди. Поготівля ратункова відвезла єго в стані непритомнім до шпиталю.

— **Процес Тарновска-Комаровский.** Дня 5 с. м. по полудни розпочало ся переслуханє убийника ґр. Комаровского, Наумова, мужчину нинї літ 26. Він розповідав в загальних чертах що слїдує: В серпни 1906 р., коли я скінчив свою службу войскову, став я першим секретарем ґубернатора в Орели. Тут познакомив ся з ґр. Комаровским, з котрим майже що дня сходив ся; але у него дома був я лиш раз, бо єго жінка нездужала і мешкала на селї. В лютім чи в марті 1907 виїхав ґр. Комаровский зі своєю женою за границю і небавком опісля дістав я вість, що она померла. При кінци цьвітня вернув ґраф до Орелі назад в супроводі якоїсь дами, котру представив менї яко приятельку своєї покійної жени. Саму Тарновску пізнав я на прирі у ґр. Нейского. Ще того самого вечера ходив я з Тарновскою на прохід за місто. Вернувши до міста, застав я ґр. Комаровского дома і він розповів менї історию єї житя; сказав менї, що она потїшала єго в єго великім нещастю і він їй вдячний і тим більше приятелем для неї, що она в своїм подружу зазнала лиш горя, що чоловік єї збиткував ся над нею і що она длятого змушена з ним розвести ся. На другий день хотів я зробити візиту Тарновскій в готели, але довідав ся, що она вже виїхала. Я вже тоді залюбив ся був в ній і я вже тоді сказав був ґр. Комаровскому, що она зробила на мене велике враженє.

В липни 1907 р. побачив ся я знов з нею, коли то ґрафиня Тарновска привезла була свого сина, щоби єго умістити в кадетскій школї. Тоді відвідував я єї часто і ходив з нею на проходи по місті. Моя пристрасть ставала з кождим днем щораз більша. Мене вже не брала ся робота і я щораз частїйше заходив до неї. Тоді познакомив ся я і з єї покоєвою Періє. Ґрафиня Тарновска змірковала, що я єї полюбив. По якімсь часї поїхала она з ґр. Комаровским до Петербурга, щоби там перевести розвід зі своїм чоловіком. Нараз одержав я з Петербурга депешу, в котрій були лиш отсї слова: „Мій любий!“ більше нічого. На депеші не було підпису, але я знав, від кого она походить. Я відповів на то словами: „Моє щастє проминаюче“. Я хотів тим сказати, що вже не буду міг зійти ся з Тарновскою. Небавком опісля дістав я другу депешу ґрафині такого змісту: „Я тебе люблю і заказую тобі пити. Ти мій!“ Мушу тут додати, що я, щоби забути свою пристрасть, взяв ся був пити, що ґрафиня Тарновска добачила була і менї то дуже за зле взяла.

Телеґрами.

Відень 14 марта. Вчерашного дня перейшло через сьвітлицю в ратуши, де спочиває тіло дра Люеґера, яких 60 до 70 тисячів людий. — Наспіли дальше кондоленцийні письма, між иншими від президента румуньскої палати послів, від румуньского президента міністрів Браціяна; румуньский посол зложив іменем короля румуньского кондоленцию; подібно зробив і баварский посол в імени баварского кн. реґента.

Відень 14 марта. Нинї в полудне відбув ся похорон бл. п. др. Люеґера серед невиданої доси у Відни величавости. Цїсар і перебуваючі у Відни архікнязї і архікнягинї, як також заступники чужих держав віддали помершому послїдну прислугу. В хвили, коли винесено домовину з тїлом, відозвали ся дзвони зі всїх церков у Відни.

Арад 14 марта. Социяльні демократи устроїли вчера в хвили, коли ґр. Тіша виходив з двірця, бурливу демонстрацию, обкидаючи Тішу єго і приклонників яйцями і камінєм. Позаяк полїция не була в силї розігнати демонстрантів, завізвано дві компанії піхоти і спроваджено гузарів.

Париж 14 марта. „Echo de Paris“ доносить, що король Фердинанд поїде до Константинополя за порадою Росії. Подорож та буде поважним средством помиреня.

Софія 14 марта. З Рущука доносять, що там прийшло до великої стички з товпою, котра хотїла увільнити з полїциї якусь Туркиню, котра против волї родичів віддала ся за Болгарина. Коли товпа зранила ґенерала, войско стрілило і убило 15 осіб а 30 зранило.

Софія 14 марта. Сесию собрания закрито.

Софія 14 марта. З компетентної сторони потверджують, що король Фердинанд сего тиждня зложить візиту султанови. Єго будуть супроводжати міністри Паприков і Малїнов.

Константинополь 14 марта. Як часописи доносять, прибуваючий тут позавтра командант анґлійскої ескадри Середземного моря, привезе відручне письмо короля Едварда до султана.

Калькута 14 марта. Прибув тут Далї-Лияма.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **$2^{\underline{30}}$**, 5·$\underline{50}$, 7·25, **$8^{\underline{55}}$**, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, **$8^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **$2^{\underline{15}}$**, 5·40, 10·$\underline{30}$.
З Черновець: **$12^{\underline{20}}$**, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*), **$2^{\underline{05}}$**, 5·53, **$6^{\underline{40}}$**, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова, *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 6·15, 10^{12}.
З Підгаєць: 10·54, 7·26*), 9·$\underline{44}$, 6·$\underline{29}$*), 11·$\underline{55}$*)
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*) 9·$\underline{28}$, 6·13*), 11·$\underline{39}$*)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ 1/6 до 30/9 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ 2/7 до 30/9 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10·$\underline{10}$.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·$\underline{15}$.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 22/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **$12^{\underline{45}}$**, $3^{\underline{50}}$, **$8^{\underline{25}}$**, 8·40, **$2^{\underline{45}}$**, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, **7**, 7·35, $11^{\underline{15}}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Черновець: **$2^{\underline{50}}$**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10^{\underline{38}}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, 11·$\underline{25}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10·$\underline{45}$.
До Сокаля: 6·14, 11.05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$*)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“:

До Підволочиск: 6.35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6^{\underline{30}}$, 10·35*)
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 5·$\underline{53}$*), 6·32, 1·49*), 6·$\underline{50}$, 10·$\underline{54}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·–.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/7 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).